

Sygn. akt IV CSK 53/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z wniosku T. Spółki Jawnej z siedzibą w O.
przy uczestnictwie B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w W.
o umorzenie weksła,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 12 lipca 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 lipca 2017 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację wnioskodawczynie T. Spółka jawna od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 13 października 2016 r. oddalającego wniosek o umorzenie weksła *in blanco*. Postanowienie Sądu Okręgowego wnioskodawczynie zaskarżyła skargą kasacyjną w całości, domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w B., względnie orzeczenia co do istoty sprawy przez umorzenie weksła.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Umorzenie zaginionego weksła regulują art. 96-100 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe (jedn. tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 160, dalej -

„pr. weksl.”). Przepisy te są unormowaniem szczególnym w stosunku do dekretu z dnia 10 grudnia 1946 r. o umarzaniu utraconych dokumentów (Dz. U. z 1947 r., nr 5, poz. 20, dalej - „dekret”) (por. art. 12 ust. 1 pkt 1 dekretu, a także uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2009 r., III CZP 98/09, OSNC 2010, nr 7-8, poz. 101). W płaszczyźnie procesowej sprawy o umorzenie weksla, podobnie jak sprawy o umorzenie dokumentów podlegających przepisom dekretu (art. 3 dekretu), rozpoznawane są jednak - w zakresie nieunormowanym w Prawie wekslowym - według przepisów ogólnych o postępowaniu nieprocesowym (art. 506 i n. k.p.c.), o czym przesądza ich ścisłe konstrukcyjne podobieństwo do spraw o umorzenie dokumentów, wsparte stosowaną w art. 98 i n. pr. weksl. terminologią (por. art. 96 zdanie drugie *in principio* i art. 96 zdanie szóste pr. weksl.) (zob. także art. 8 dekretu z dnia 10 grudnia 1946 r. o rejestracji i umarzaniu listów hipotecznych, listów długów gruntowych i rentowych, wydanych przed dniem 1 września 1939 r., Dz. U. z 1947 r., nr 5, poz. 19, oraz art. 11 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o rejestracji i umarzaniu niektórych dokumentów na okaziciela emitowanych przed dniem 1 września 1939 r., jedn. tekst: Dz. U. z 1948 r., nr 28, poz. 190 ze zm.).

Przepisy ustawy - Prawo wekslowe nie regulują samodzielnie dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawach o umorzenie weksla. Kwestię tę należało zatem poddać ocenie według art. 519¹ k.p.c., który ustanawia ogólną zasadę określającą dopuszczalność skargi kasacyjnej w postępowaniu nieprocesowym. Przepis ten wyszczególnia konkretne rodzaje spraw, w których przysługuje skarga kasacyjna; są nimi przede wszystkim sprawy z zakresu prawa osobowego, rzeczowego i spadkowego, a także niektóre sprawy z zakresu prawa rodzinnego, opiekuńczego i kurateli oraz niektóre sprawy rejestrowe. Wymienione w tym przepisie kategorie spraw należy wiązać z systematyką części drugiej kodeksu postępowania cywilnego, która obejmuje kolejno postępowanie w sprawach z zakresu prawa osobowego (art. 526 i n. k.p.c.), rodzinnego, opiekuńczego i kurateli (art. 561 i n. k.p.c.), a także sprawy z zakresu prawa rzeczowego, spadkowego i sprawy rejestrowe (art. 606 i n., art. 627 i n. i art. 694¹ i n. k.p.c.). W pozostałych sprawach rozstrzyganych w postępowaniu nieprocesowym skarga kasacyjna nie jest dopuszczalna, bez względu na rodzaj

orzeczenia i charakter konkretnej sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2002 r., IV CZ 63/02, OSNC 2003, nr 10, poz. 138, z dnia 30 września 2011 r., IV CSK 208/11, OSNC-ZD 2012, nr 3, poz. 54, i z dnia 3 marca 2017 r., I CZ 28/17, OSNC 2017, nr 10, poz. 118).

Sprawy o umorzenie weksla nie mieszczą się w katalogu spraw objętych art. 519¹ k.p.c., toteż skarga kasacyjna w tych sprawach jest niedopuszczalna. Zbliżone, trafne, stanowisko zostało uprzednio wyrażone w orzecznictwie co do spraw o umorzenie dokumentu, podlegających regulacjom dekretu z dnia 10 grudnia 1946 r. o umarzaniu utraconych dokumentów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2011 r., III CSK 47/11, niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw